

137/2 328

სახელსა ფურცელი

საქართველო ჟურნალი

გვერდი № 783

ფურცელი № 140

კვირა, 29 იანვარი 1917 წ.

№ 155

მხახიობი ნ. გოცირიძე

(20 წლის სასცენო მოღვაწეობის გამო).

საქო (მხხვერპლი).

ტრიფონ მაკარიძე (კომპარედი).

ლიკლოგი

სულთ სამყაროში, სად ფუძეა მზე-გადასულთა,
სად ხელმოკრედი შუკრა ჰპართებთ ნათესავ სულთა,
სად არ მოსთქვამენ სოფლის ვარაშ ცრემლისა ნთხევით,
(სადაც არ ითქმის: მარცხნით, მარჯვენით, ზევით, ან ქვევით)
ჰომეროს სოკრატეს შერიკაბა ქადაგი ღვთისა,
ჟობნა: „მგოსანო, მგალობელი ჩახედომილ მზისა,
ჩვენ რა ვაკეთათ აქ უღმერთოდ, ვის ვენსახუროთ,
ვინლა ვაღდოთ, ვის ნატერდალს ცრემლი ვასხუროთ?

აგერ არიან: პლატო, კრიტონ ლახეს და სხვანი
ეგერ ჰესიოდ თან არ ახლავს თვისი ეზანი.
შენი ღმერთები რა უყავი? მითხარი ბერო,
ნუ თუ უღმერთოდ გასძლემს კაცო, ვით დავიჯერო?
ჰომეროს ჰკადრებს: მიკვირს აგრე რომ მცდარობს ბრძენი.
ჩემი ღმერთები მე ვყავი—მევე შევქენი?
მგოსანს, ან მისანს რად სჭირია ღმერთთა სამყარო?
ჰესიოდმაკ სთქვა ამას წინად „ღმერთი მე ვარო!“

კ. აბაშისპირედი.

სიყვარული

შვილებო, ბიჭებო, ლამაზო ქალებო,
ლიცებო, კნუტებო, მფრინავთა ბარტყებო,

მცურავნო-ვეშანო, უნო თევზებო,
მზე-მეფის ცრემლებო, ბუნების თვლებო!

თქვენია—სამყარო, ხმელეთი და წყარო,
წვიმის ჰა უსაზღვრო, ფუტურა უწყალო!

თქვენია—ქვეყანა, მოხუცი ლევის ყანა,
ვარსკვლავთა ამაღა, სიცოცხლის ქარხანა!

ახედეთ შვის პირსა, ამ ცეცხლის ნადირსა,—
ეგ თქვენთვის ენთება ზღვის წითელ ნაპირსა;

ნიღაბი მთვარისა, სიმღერა ქარისა,
სამოთხე, ჭრიჭინი ეშმაის კარისა—

თქვენია, ბიჭებო, ლამაზო ქალებო,
მზე-მეფის ცრემლებო, ბუნების თვლებო.

გაშენდით კოცინთა, გამრავლდით, ცოადვითა,
ხან ძალით-ღონითა, ხან ლოცვა-კოცვითა,

შვილებო, ლიკებო, მფრინავთა ბარტყებო,
მცურავნო-ვეშანო, უნო თევზებო!..

თუ გაქვდით ადგილო, შოგა ადგილო:
ჩააჭრით ვარსკვლავი, ჩააჭრით მარგილი!..

და რაც ჩვენ ავაგეთ, სისხლი დავანთებით,
ლექსი და მანქანა, ნუ გინდათ, ანგრიეთ!..

შვილებო, ბიჭებო, ბუნების თვლებო,
ლიცებო, კნუტებო, ლამაზო ქალებო,

თქვენი—ქვეყანა, მოხუცი ლევის ყანა,
ვარსკვლავთა ამაღა, სიცოცხლის ქარხანა!

სანდრო ყანჩელი.

ხერხიელი დედა თავის შვილის ძვლებით ბრუნდება სამშობლოში.

ნ. გოცირიძე

გრუშევსკი (მუზოზღობი).

უმეცოდნე ბაიყარნე

მოთხრობა გ. რეიმონტისა.

(შემდეგი *)

გაჩუქდნენ. „ფილოსოფიით დამთვრალა“ კოტა გვერდზე გადას. სეველინი დიმილი აღბეჭდიდა ბავჯე. ირგვლივ თვალს აფრებდა იქ მყოფთ. დარბაზის ბოლოში ხანში შესულ კაცებს მებრუნებო-ბაზე ჩამოვადლოთ ხმა-მალალი ბაისი. ქალები ჭურჭლებდნენ და ერთი-მეორეს ათვალერებდა, მასპინძელი მაღ-მაღ გადიოდა ოთახი-დან და კვლავ ბრუნდებოდა უკან. თავის დარსა და უზედურებსა მშვილას აუწყებდა, ვინც კი უყრის დაუგდებდა. ყველას გრცოლად, დაწვრილებით მოუყვებოდა ხოლმე თავიდან იმ საბედისწერო შეც-დომებზე და ცოლის სიყვლილზე, ენა უფარდებოდა, სიტყვა ყელში უჭერდებოდა ვარამისაგან და ხმაში ისეთი წრფული სევდა გამოკრითო-და, ჩამობერტყალ, გარუჯულ სახეზე ისეთი ტანჯვა აღბეჭდილია, რომ ყველა უყრის ზღვრება ხათის გამო, თუმცა ეს მოსაწყენიყ იყო. ხანდისხან მყოფობოდა ჩამოვარდებოდა. მაშინ, გარდა ლოცვა-სა, გაურკვეველად რომ ისმოდა მეორე ოთახიდან, მოისმოდა, რო-გორ ხმაურობდა ფარჯის მიწებზე წვიმა და წვიმის წყალი სახე-რავიდან ყრუდ ჩამოხრიალებდა დარბეში. ხანდისხან ქარი მშაფ-რად დაუბერავდა, შეარხევდა ხეების ტოტებს და ჩამოაღწენ შხე-ფებით აჭყაუნებდა გუბებს, ფოთლებით და ჩალით რომ ამოცო-ლიყო. ნოტიო იყო, ციოდა. ცდა, ლოდნი ყველას მოეწყინა.

ბოლოს ჰა, მოვიდნენ ისინიც, ვისაც ელოდნენ. მიცვალდუ-ლის დი თვის ქმრიანად და ანტონი. მასპინძელი ანგელო მიე-სალმა ნათესავებს და მეგობარს გადაეხევა. ელვისებრ გადაურბინა დამკინაგმა ღომილმა ახალგაზრდობას სახეზე. სახლში აფაქურდნენ, დაიწყეს მზაღება. ქვენძემი საჩქაროდ იმოსებოდნენ. ფართოდ გააღეს

*) მს. სურათებიანი დამატება № 139.

გერბი, დიდი ოთახის კარი, სახე იყო შინაგარეობით და გლუბებით. ოთახის შუა, შემალ-
 ლებულ ადგილას, ხშირ ბჭებ შორის თავახ-
 დილი კუბო იდგა. ბლომად დაცეარათ იყო-
 ბი ქრისტეს თვალი (მცენა), შერმოდომის
 სვედიანი, უკანასკნელი ყველი. ფარდებ
 ჩამოფარებულ ფანჯრებიდან სიბნელე შერო-
 დიოდა და ამ სიბნელეში სანთლების ალი
 უფრო ყვითელი გეტყვებოდათ. საკმლის სწრა
 ჰერში იფანტებოდა მითეთრო, ნაწყვეტ-
 ნაწყვეტ ბოლთან ერთად. რაღაც სვედიან-
 ბი, კეწინიანი გამოიფურებოდა ყველ კეთ-
 ზიდან. ყველას სახე მოპორუბოდა, დასვე-
 დიანებოდა, დაბალ ხმაზე, ჩურჩულში შეტ-
 კობდოდა, რომ მიცვალებული ძლიერ, ძლიერ
 ეწინებოდა. სადა, უბრალო გლუბები თით-
 ჟის ტანჯავს, ზარს გაეთანგა; გატანჯული,
 უღონო, შეწინებული თვალით შეტყურებდნენ
 მიცვლებულს.

ინგლისელებს „ციხე-ავტომობილის“ და გერმანელ რაზმის შეტაკება.

გზრნობდნენ საერთოდ, რომ ყველანი
 უწყოთი იყვნენ სიკვდილის წინაშე და ამ
 ტანჯობას მოცუვეთა იბათი გონება.

ოთახი უფრო და უფრო გაიფისო ხალხით.

— შეხე, შეხე, ის არის,—წასჩურჩულა მიცვლებულის კმარმა
 ბრტყის და ცხედარზე მიუთითა.

— ჰო-ჰოოო..

მივიდა ანტონი ახლოს და მიცვლებულს ჩააშტერა თვალები.

— ჰო-ჰოოო.. წამოიხაროდა კიდევ და იგრძნო, რომ ყელში
 ტრემლა უჭოთათოვბდა და ნაღველი, ვით ცეცხლის ნაღვერდალო,
 მოღუქავდა გულს და ნელ-ნელა უფლავდა გონებას ნაწილ-ნაწილ.

განა ისევ უჭურბდა, თვალს უკანარ აცლებდა, თითქოს ჰჭურ-
 და მიცვლებულს სახე საზღუდამოდ გულს ჩახსომებოდა. საყვარელი
 სახე ოდესღაც ცოცხალი და მშვენიერი, ეხლა ცხედრად იდო მის
 წინ, მკვდარი იყო და ძალზე ყვითილად გამოკრთოდა თეთრი ბა-
 ლისის პირზე, თითქოს ჰქვიდან არის გამოყვეთილიო. პირის სახის
 ტანჯვა ჩამოშვებული კვეთი ნაწილი, ტუჩების კოხთებზე, მწვევი, მე-
 ტად მწვევი, ენით გამოყოფილი ნაღველი რომ აღბეჭდოდა, მოკუ-
 შული ბაგე—ყველაფერი მის მის სახეზე ეღეჭტრას რაღაც ნიღბს
 მოგაგონებდათ. ეტყობოდა, სიკვდილი ნელ-ნელა არ მიჰპარვოდა,
 არამედ სცემოდა მოულოდნელად, ნაშინელ ბრკვალეში გაეთანგა,
 მოეთეთებვა, მოესრისა, ვით ფლასკი, უკანასკნელი, უწყო ბრძოლაში
 კიდევ გაეთანგა, დაილილაგებინა ირგვლივ, ჩაცვიფულ თვალების
 ირგვლივ თითქოს ბეჭედი დაესვა, საფეთქლებზე უწო, ჭუჭყიანი
 ლაბები გადაეკრა და მიეღდა, ვით უფარგისი ძინაძი. არაჩვეულებ-
 რივი რომ სიდიადე ჰსუფევდა კუბოს ირგვლივ, რომელშიაც იწვა
 ის,—ეხლა მშვიდი, წყნარი, დიადი თვის მღუმარებით, მღლაერი მით,

რომ იმისთვის ეხლა ყველა, ყველაფერი სულ ერთი იყო. მხოლოდ
 თითქოს სულთმობრძავობის კვილის, კენესის გამოძახილი ჰაერში
 ჩამოკიდდულიყო და მუღღარობას არღვევდა. სრული უგრძნობლობის
 სიამე გამოწყურულ შუბლზე აღბეჭდოდა, ხოლო ღრმად წასულ თავ-
 აღდებიდან ჩაშავებულ კეთუთოებში თითქოს გამოკრთოდა გრძობა
 ტანჯვისა და წამებისა. ლოყები ცოტა შექშპოდა, სისხლით გატე-
 ნილ, წვრილი ძაღლების ქსელით დაჭვარდა და თვისი სიღამაზე
 ჯერ კიდევ არ დაეცარათ. თეთრი ბაბითი მორთულ, ლისისვერ
 კაბას მოვარდისფერი იერი გადაეკრა მისთვის სახეზე. ხელები გულ-
 ზე დაეკრება და სიწყრობა,—დაპარჩულ, გრძელ თითებში პატა-
 რა ჯვარი ექნოა.

შავი კუბო თითქოს ჩარჩოდ შემოვლებოდა ამ სურაის.

საშინელების სურთევა მოპაროდა ყველას და შიშითა და ზა-
 რითი აფისო. ის მკვდარი, უსიცოცხლო სახე თვის მღუმარებით ხმა-
 მალა ჰლაღდებდა სიცოცხლის და სიკვდილის არარობაზე. დაიწ-
 ყეს მზადება ცხედრის გასასვენებლად. ქსენების საშისთვის სიტყ-
 ვლე იქ მყოფთა შვეთის შექმნილ საერთო შავ იერს არღვევდა. რა-
 ლაც ეტლი გრაილით მოვიდა აიგანთან. აკაუნებდნენ, თითქოს
 ლურსმებს არკობდნენ. ჩურჩული უფრო და უფრო სწყვებოდა, ის-
 მოდა გულ-ამოსკენილი კეთინი, ღრმა ოხერა. ჰაერში უტეხ სი-
 დანდაც გაისმა რაღაც კენესა, გაისმა, მისწყდა. ნათელი, ყვითელი
 შეუი გაღმოდოდა მიცვალებულის სახიდან, სანთლებიდან. ჩენსტო-
 ხვის მღვიმისშობლის ოქრის ვარაჯიან ხატიდან, კუბოსთან რომ
 ეყენვა, გაღმოდოდა, ჰაერში განაბოდა, იშლებოდა ცალ-ცალკე,

ნინო ხოდ. ციციშვილისა
(ქალი ქიბოქოსი).

პაპა. ნიკოლ. ნიციფორ. მამამთავრიშვილი
(მოლ. კავას. ასპარ.)

ბწყინავდა, ელავებდა „კონსოლების“ შავ ხუტე, ოქროს ნათელად ეფერებოდა ოლი-შვანე ფოთლებს ბზისა და წინწკლებად იფრტებოდა მებრინა შუქში, ღია ფანჯარაში ფარავში რომ შემოიკუთებოდა. საძლედლობა გრძელი წიხის ავიგმა გავდა. მარჯვენდ რიხით გავრეხებდა ბანი თ ადრინა მისი ღმირი, ღმირიერ სიტყვებდა. ანტონი კი ისევ დგა, თითქოს უფრო ავიკრდებოდა, ავიკრდებოდა მიცვლადულს სახეში; ნელ-ნელა შრებოდა, ქვედალბა შინისაგან, ქვედალბა ტრავებდა. გრძნობდა, რომ მთელი თავისი ძალები იზღებდა, იფრტებოდა, სისხლით იფრტებოდა, იღებებოდა. ცნობიერების ტალღა ხან ეცვეთებოდა გონებას, ირთდა; ირთდა შავ, ხან ილუგებოდა, რაკრბებოდა საშინელ მოვინებათა ქსელში, რომელიც მშვიდად ვარჯიერებდა მის გონებაში, აიშლებოდა, აირვეოდა ერთმანეთში. იგი იქ შიგითი კანკალებდა, კანკალებდა გულში, კანკალებდა მთელს თავის არსებით. ნაღველი, ვით ეღვა, უდალავდა გულს, შინაგან არსებდა. გრძნობდა, რომ სადარბა იყო კარდვ ერთი წითი ასეთი აფურცელი ტრავა და ის დაიწყებდა დრახს, დაიწყებდა სასოწარკვეთით, დაიწყებდა ყვირის, ვით ნადრო, რომელიც შუაში მოწყვედათ, ან და დაეცემოდა უშბ და მოკვდებოდა.

ეხლა ისევ ისე ჰქვდავდა მიცვლადულს, როგორც დასტოვა წასლის დრეს: გაიქრნოდა დამწყვდებული იყო, მაგამ ციხელი-ვით უკრიალებდა თვლებში. ქსენები რომა ჰვალბდნენ, იმის ხმა, ხმა დაბალი აგონდებოდა, აგონდებოდა, გულს ესობადა უკანასკნელ ხვევის მოგონება, აგონდებოდა, აქამდ გონების სღრმეში ჩარქნილი, დღმდვ მიქმალული, მილღული იმისი უკანასკნელი გამო-სათხოვარი სიტყვები: „კიდევ შეგვდებობ ერთმანეთს, კიდევ შეგვხვდებით!“.. ანტონი უნებურად იმეორებდა ეხლა ამ სიტყვებს და ჯიბეში ხელს უტრიადა შროლას, რომელიც საღვურებ გადაცთათ იმისაგან. წერბილი ჯერ არ წყვიოხა, ემნობა, შემბზებულ არა ჰქონდა აქ.

„მე მოვალე ეს, მე!“ გათიქრა მან და მოლღოდნელ შიშისაგან შეტბა. „მე მოვალე ეს, მე!“ ეს დიჭი მას მძამე ლღდად აწვდებდა გონებაში, ჰგრძნობდა, რაღაცა საფრისი, შრისხანდ უგლიდა მთელს ტანში, რაღაცა შიში თავის წინაშე, სიძღველი, ზილი. წარსულის განქაჩა სურათების წყავად, გარჩა იქ, თავისი-სახის ქვეშ, აზარაფერი იყო, აზარაფერი გარდა მიცვლადულის სახის ანარქიოსი, და ეგონა, რომ თვინი ეღდარ გადაიტანდა, გასკდებოდა, გაიგოჯებოდა მიცვლადულის დატბჯული, ნაწმებდა სახის გამომეტყველებისაგან, ამ მოწყამბრევი ღღმობისაგან, თითქოს სძღდა, ენობღებოდა ქვეყნა. იგი გრძნობდა, რომ მასში გონება როგორღაც სხვაგვარად მოტრახდა, გონების სწრაფი, სწრაფი, ნაწყვეტი-ნაწყვეტი მუშობადა თვალდ უზნებდა, გონება სწრაფად, განსაკვიფრებლად გადასტოდა ერთიდან მეორეზე, გრძნობდა პიროვნება იზღებოდა, ესნობდა უთავბოლო, აბრული გფრუნი უწყებრებისა.

გალობდა ერთი წამს მისწვდა. შემოსავალი ვარი ფართოდ გაიღო; შემოვლინის ყობალო შუქი შემოიჭრა ბადიდან და თახას მიიღო. ქალები მწარედ, მწარედ აჭვითებდნენ. გადასდეს ყვევი-ლები, რომ კუმბ იწიხათ. ნათესავები თავშეკმით და წვილი-კი-ვლით ცქნენ მიცვლადულს, რომ უკანასკნელად გამოსთხოვებდნენ. გულს მოწყველდ ტრახლსა და ვეგამში დაიჭრეს კუმბის თავი. ცრულად, ვი, ვიში, იხვრა-ღვართავად მოიკვ ქვეყნას, რომელიც ნილში ჩაყრბუმელაფებულაყო. ყველას სახე მოღვრებდა დასწრე, ყველას თვლებში ჩასწოვლებოდა ცრულბისაგან, ყველა გულს სობრალოლი და ნაღველით აღსულიყო. პარკრა გიგონა ხს-ზარელი კვირად მიერბლუქა კუმბს და ჩახბინწინანდელი ხბით, აბნეული უკრიადა:

— ღიდა, დღიკო!.. ღიდა!..
 მოაშორეს, კუმბ ასწრეს ნაწონებში და გამოსავნენ.
 — მიზრტრე მე, დღეს!..—გამისობა მძლავრ, საბეინწერი გამობახილად და ნელა, მძიმედ ჰქანობდა იგი გამობახილი ჰერში, ვით უკანასკნელი, სიკვდილის სუღარა, ვით სამელოვარი ზარი, ზარი მთელი ქვეყნიერობის აღსრულების ნაწყვეტელი. მოკლე, სე-

ღანი ნაწყვეტები ლოცვის გაისმობა შემოვლინის ყობალო სივრცეში და აქებდნენ, აღივებდნენ დაად ძლიერებას უფლისა.
 წვიმა სკიდა, ქარი სახეში სკვდა მიმავალი. შრილა-შრილი იმ ცვილა მწუხრ უკანასკნელი ფოთლები, პაროლოლოდნენ და ლავში, წურწურში იფლობდნენ. უზარბაზრი, შავგული ცხებები, თითქოს ქვეყნიანო, შუილით, გაიდა-გამოდდიოდნენ აქეთ-იქით ჩაპვევბული, მოსვლილი, თხურვლებით დახვეწილი გზის პირს ნაღვლი იღი, ვით ფლას, შემოვლინის შემებინა შემალაული. „პარკის“ ენა სოღლას ქიხების ბოლი სგლად ეფერებოდა მისს პრდა და გათმვლებულ ხეების ტობტებით იცუვებოდა, იზღებოდა, იკვეთებოდა.

—... მიზრტრე მე, დღეს!..—გამისა კვლავ. ირველი უკრეწი იყო, მნელიდა ძალზე, სგვდა სიკვდილის მოპფრინად ყოველს მბრადან, ყველას ნაღველს, კენზას უღვიძებდა. რამდენიმე ხანს დღმობი გავრტელდა კვლავ; არღვივდა მხოლოდ ამ დღმობს ვამ და მტყუნების ფრტუნე, მიმავალთა ფების ხმა და უკვე მინებლული ტროლი.

—... სეციდლმუ მიგამ მისერიკორღამ ტუბა!..—კვლავ გუგუნებდა ფსადნობი. მიმავალთა წინ ჯვარი ჰპობებოდა. შავ დროში, ქირსეტი რომ იყო ვეპას-ცხელი და სისხლი ამსორელი და-ბატული, ქობალებდა ქობისაგან. გრიგოლა ხანდისან ეცვეთებდა მიღველთა საშოსელს, წამოსწვდა მღლა, ვით სიკვდილის საშინელს ფოთის და შრიალით დემწებოდა ისევ, შემოპკრავდა გვერდებზე, ლილსერიკი კამის ბოლო კუმბის თავში მოყოლილი, ფრიალებდა, თითქოს დატბახნა, თითოვდა, ვით საზრები ბიარლი, სოცოლოლის აზარბობის ბაუფეხივინი. ხალხი ისევ წინ მიდიოდა. ქაობიანი გზა გველივით იბლანებოდა. კუმბის აბწყვეტი ერთი-ერთი-ნეთის სკვლდნენ, მხოლოდ ანტონს არ გაფრედა კუმბ თავდენე ხელდას. სური მარჯა მიღლი კუმბისთვის, სური მიღლა-იქნება გავფანხა სოცოლოს რაიმე ნიშანი. დრო და დრო ოღონო-ბილოდ ხვდებოდა, ხალხი ბორბაკობდა, კუმბი გვერდზე მიცვლებოდა და ყრუ ვახუნის ბრბა მომავლად შრინდდა, რაღაც მიცვლადული კუმბის გვერდს დაეახებოდა. ანტონს ტრახნებში აფდნენ რს უკუმბი, მიგამ მთავრე წინ მიდიდა, ჩაყრბუმელაფებულ რს ცხებ-თითქმის უგრძობ მღმვარებში, გრძნობდა სიჭარბეს რომ გამოიქცეოდა. ჯერ კიდევ სკამოდ ჰქონდა ლინე კუმბის სახლად, მაგრამ მიიქც გრძნობდა, რომ უფრო და უფრო მეტი სიმბიმი აწვებდა მზარელო ეამ და ეამ ეტყენებოდა, რომ მას, ვით ანთიოსს, მიიღო ქვეყნას იქირა და გრძნობდა მაშინ ლუღლღინად, რომ ის ასე მოდიოდა მიიღი სასურველი და ასე იღლიდა მარჯვლად, დღსურულელები, ის ვახუბი, სკლდან რომ იმსობდა და თანდათან, უფრო და უფრო ხზირადა მეორედობდა, მის ეჯავრებოდა, ენობღებოდა გულს ესობადა, აღობინებდა, ვით ტალღა ელტყებრინისა. მღვდლები მას გალობა გრძელდებოდა ნაწყვეტი-ნაწყვეტი, ეამ და ეამ მისწვბოდა და მაშინ მხოლოდ ამ გალობის გამობახილი ყრულ მისცურებოდა ჰპობში, ეჯავრებოდა ტყეს და დაშლილი, დაქმეცამბელო გრცელ მწნდებდა იფანტებოდა, იზღებოდა.

ცხლების გამცურებოდა ურჯავლებსობა ეტლმობი ჩასბა, რაღაც განცდი უფრო და უფრო დიდი ლუღ იყო გზად. ეგება მინდობის შემოვლინით ნათესი, ჩასღვდა გზას აქეთ-იქით. მინდობის მწვანე პირი ჩაზავებულყო, სიციფებად მოთეთქილყო. აქამდე გზის პირს მღვობარე ჩინებრი აქეთ-იქით აქებდნენ ჯერ კიდევ შერჩენილ ყვეთლდ ფოთიან ტრტებს. ჯვარდლებზე შავი, ღამე ჯვერბი ამართლოყო, ცხებრებს აგრძებდა განხვეული. მხოლოდ იქით მინდობის მჭერე კალათაზე ნათელი ფერებიანი გამკრებოლო ტრტეებს მჭერ-მჭვარე, ელიან ხეების საფრენი აქვარეობოდა, ხოლო ტყეს ეღილში გვიქვილანდ მოვანყო ფოთლებიანი მუხბა, წითელი წრფელის ჯგუფი და ალგ-ალგ საფენი იგი თითქოს ძალზე ყვირთ ანარქალით დიდად მიეჭვირბინათ. იქიდან ხანდისან ყვევების გუნდნი წამობრლებოდა მძიმე, მოქანსეული ფერით, დაეშვებოდა გზაზე მაგარად ხალხი შემინებელი, ნელა, თითქოს გვერდ-გვერდ მოსიკვლებოდნენ მისას და გვერდზე გადაფრინდებდნენ.

(შემდგი იქნება).

სახანაიძე.